ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

« Ἔτσι μοῦ εἶπε ἡ ὑπηρέτριά σας. Καὶ μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὴ δὲν εἶχε κανένα συμφέρο νὰ μὲ γελάσῃ. Ἐνῶ ἐσεῖς ; ἐσεῖς ;... ἔ ;...

Καὶ τέλειωσε μὲ γέλια. Κατακόκκινη γιὰ τὴ γκάφα της, γελοῦσε μαζί του κι' ἡ Δώρα χωρὶς νὰ λέῃ τίποτα.

— Μὰ γιατί ; ξανάρχισε κεῖνος. Φοβηθῆκατε μὴ σᾶς θύμιζα τίποτ' ἀπὸ τὰ παλιά ;... Ἔ, μὰ κι' οἱ δυό μας νᾶμαστε, ὁλομόναχοι, πάλι δὲν θὰ τὄκανα φωναχτά, τὶ διάβολο !...

— Μὰ τὶ ἐγίνατε : τὸν ρώτησε ἡ Δώρα γιὰ νἀλλάξῃ ἡ ὁμιλία. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ μῆνες ἐκπληρώνετε σεῖς τὶς ὑποσχέσεις σας ; Μπράβο σας !

— Καὶ τὶ νὰ σᾶς κάνω, ἀφοῦ μετὰ δυὸ μέρες μ' ἔστειλαν ἄρον, ἄρον στὸ Τσάγεζι, καὶ μόλις προχτὲς ἤρθα πάλι στὴν Ἀθήνα ;

— Τὸ εἶχα καταλάβει ! ὁμολόγησε ἀσυλλόγιστα ἡ Δώρα.

Καὶ γιὰ νὰ διορθώσῃ τὴν καινούργια της γκάφα :

— Φυσικά, ἐπρόσθεσε· ὕστερ' ἀπὸ τόση φιλία ποὺ εἴχαμε...

— Ἀ, κυρία μου ! φώναξε ὁ Ἀλέκος· μὴν ἐξευτελίζετε τόσο τὸ ἱερὸ αἴσθημα ποὺ μᾶς ἔδενε, λέγοντάς το «φιλία»...

— Ὦ ! καλύτερα νὰ λέγατε νὰ μὴν ἐξευτελίζω τὸ ἱερὸ ὄνομα τῆς φιλίας !.. «Ἱερὸ αἴσθημα», ἀκοῦτ' ἐκεῖ ! "Αμ' ἂν ἦταν ἔτσι ὅλα τὰ ἱερά !..

Καὶ μ' ἄλλον τόνο :

— Οὔφ, κύριε Εὐαγγελάρη, νὰ ζῆτε ! Μὴ μοῦ τὰ θυμίζετε ἐκεῖνα ! . . Δὲν μὲ κάνουν βέβαια νὰ ντρέπουμαι ἀφοῦ ἤμουν τόσο μικρὴ, τόσο . . . ἀνεύθυνη· ἀλλὰ δὲν τὰ θυμοῦμαι πάλι καὶ μὲ περηφάνεια, οὔτε μὲ καμμιὰ εὐχαρίστηση, σᾶς βεβαιῶ !

Τὴν κοίταξε καλὰ πρὶν τῆς ἀπαντήσῃ. Κι' ἔπειτα τῆς φώναξε μὲ πεποίθηση :

— Μὲ γελᾶτε ! Πάλι μὲ γελᾶτε, ὅπως ὅταν μοῦ εἴπατε πὼς ἐκεῖ μέσα εἶνε ἡ πεθερά σας!.. Κι' μ' εὐχαρίστηση τὰ θυμᾶστε καὶ μὲ περηφάνεια. Ἀκριβῶς γιατὶ ἤσαστε τόσο μικρὴ κι' ὅμως καταλαβαίνατε κι' αἰσθανόσαστε περισσότερο ἀπ' ὅλες τὶς μεγάλες. Αὐτὴ ἡ πρώϊμη νὰ ποῦμε ἱκανότης σας δὲν μπορεῖ νὰ μὴ σᾶς κάνει καὶ κάποια περηφάνεια. Σήμερα ὅμως σᾶς κάνει εὐχαρίστηση. Μὴ μοῦ πῆτε ! Ἀφοῦ σᾶς εὐχαριστοῦσε τὸ πρᾶγμα τὸ ἴδιο, μπορεῖ νὰ μὴ σᾶς εὐχαριστεῖ κι' ἡ ἀνάμνησή του :

—Καθόλου! Εἶναι πράγματα ποὺ μᾶς εὐχαριστοῦν ἴσως μιὰ στιγμὴ, ἀλλὰ μᾶς ἀηδιάζουν αἰωνίως. Ἡ ἀνάμνησή των δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς εἶναι εὐχάριστη.

Ὁ Ἀλέκος ἔβαλε πάλι τὰ γέλια.

— Γιατὶ γελᾶτε ;

— Γιατὶ βλέπω πὼς τὸ ρίξαμε τώρα στὴ φιλοσοφία. Κακὸ σύμπτωμα αὐτό ! . . Θὰ πῇ πὼς φοβόμαστε. . . .

— Τὶ πρᾶγμα ; ποιόν ;

— Τὸν ἑαυτό μας ! Μὰ δὲν ἔχουμε δίκιο. Ἐγὼ τοὐλάχιστο . . . γιὰ μένα . . . εἶμαι βέβαιος !

— Μὰ κι' ἐγὼ εἶμαι βέβαιη γιὰ τὸν ἑαυτό μου !

— Τότε εἴμαστε σύμφωνοι, ἡ φιλοσοφία εἶναι περιττή. Ἄς μιλοῦμε ἁπλὰ κι' ἐλεύθερα. Τὶ κάνετε ; πῶς περνᾶτε ; ποῦ πήγατε χτές ; ποῦ θὰ διασκεδάσετε ἀπόψε ;

— Τόσες ἐρωτήσεις μαζί ; ! . . .

— Δὲν εἶστε ὑποχρεωμένη ν' ἀπαντήσετε σὲ καμμιά ! . . . Γιὰ νὰ σᾶς ἰδῶ . . . Τὶ ὄμορφη ! . . . Ἀπαράλλαχτη ἡ Δωρούλα ἐκείνου τοῦ καιροῦ· μὲ τὴ διαφορὰ μόνο πὼς ψήλωσε λιγάκι, γέμισε λιγάκι καὶ βέβαια τώρα θἆναι βαρύτερη. Ἢ κάνω λάθος ; . . . Μὴ δὲν ψηλώσατε καθόλου ; . . .

— Δὲν τὸ πιστεύω ! ἀποκρίθηκε ἡ Δώρα μὲ κάποια στενοχώρια.

Γιατὶ τὴν πείραζε τὸ ἐξεταστικό του βλέμμα ἀπ'τὸ κεφάλι της ὥς τὰ πόδια της, καὶ τὴν ἔκανε νὰ ζαρώνει ἄθελα, καθὼς καθόταν ἁπλωμένη πρὶν στὸ ντιβάνι, σὰ νὰ διαπερνοῦσε ὅλο της τὸ κορμὶ ἕνα ἠλεκρικὸ ρεῦμα ποὺ τῆς τὸ μάζευε . . .

— Βεβαιότερο ὅμως εἶνε πὼς γεμίσατε, ἐξακολούθησε κεῖνος. Ἀ, παχύνατε, στρογγυλέψατε...

Καὶ μιλώντας ἔτσι, σηκώθηκε ὁρμητικὰ ἀπ' τὴν καρέκλα του, κάθησε κοντὰ στὴ Δώρα, στὸ ντιβάνι καὶ τῆς ἔπιασε τὸ χέρι.

Σοβαρεύθηκε κείνη, μὰ οὔτε τραβήχθηκε,οὔτε τὸ χέρι της τράβηξε.

Διαμιᾶς, ἡ ἐπαφὴ αὐτὴ τοὺς ξανάφερε καὶ τοὺς δυὸ στὸν Πόρο. Ἐκεῖνος ἐξακολούθησε νὰ τὴν ἀγγίζῃ, νὰ τὴ σφίγγῃ μὲ τὸ πρόσχημα τοῦ μέτρου,—ἔτσι καὶ τότε στὴν ἀρχή, πάντα εἶχαν ἕνα πρόσχημα·—κι' ἐκείνη στεκόταν μὲ σοβαρότητα, μὲ ὑποταγή, μὲ περιέργεια καὶ μὲ πονηρία, ὅπως σὰν ἦταν δεκατεσσάρων χρονῶν παιδούλα.

Ἄξαφνα τῆς εἶπε :

— Ἀμὴ τὸ βάρος ; Βάζω στοίχημα πὼς θὰ μοὔκοβες τὰ γόνατα, ἐνῷ τότε σὲ χόρευα σὰ φτερό ! Θυμᾶσαι ;

Ἔτσι τὴν ἄρπαξε, τὴ σήκωσε,—καὶ πάλι «σὰ φτερό»,—καὶ τὴν κάθισε στὰ γόνατά του. Ἀλλὰ τώρα ἡ Δώρα ἀντιστάθηκε :

— Ἀ, ὄχι !... Ἀφῆστε με !... Κύριε Εὐαγγελάρη σᾶς παρακαλῶ! Ἀ, μὰ κάνετε κατάχρηση !... Τώρα δὲν εἶνε πιὰ τὸ ἴδιο !... Κύριε Ἀλέκο !... Ἀ, μὰ σᾶς...

Δὲν μπόρεσε νἀποτελειώσει : τῆς εἶχε σφραγίσει τὸ στόμα μ' ἕνα φιλί.

—Ἡ ἴδια ! τῆς ἔλεγε. Ἀπαράλλαχτα !...Ἡ Δώρα μου!...Ἡ Δωρούλα μου !... Ἡ χρυσή μου !... Πιὸ χοντρή, πιὸ ψηλή, πιὸ βαρειά, μὰ πάντα ἡ ἴδια !... Θέ μου ! σὰν ψέμματα μοῦ φαίνεται ποὺ τὴν ξαναβρίσκω !... Τὶ εὐτυχία!...

Τῆς εἶχε κόψει κάθε δύναμη γι' ἀντίσταση. Κι' ὅταν τὴν «εὐτυχία» αὐτὴ ποὺ ἔλεγε κεῖνος, ἡ Δώρα, ἡ θερμή, ἡ ἐρωτιάρα Δώρα τὴν αἰστάνθηκε δέκα φορὲς μεγαλύτερη στὴ γνώριμή του ἀγκαλιά, κρεμάσθηκε μὲ τὰ μακρυὰ μπράτσα της ἀπ' τὸ λαιμό του, ἔγειρε τὸ κεφάλι της στὸ στῆθος του καὶ τοῦ εἶπε μὲ ξεψυχισμένη φωνή :

— Ναί, ἡ ἴδια, ἀπαράλλαχτη !... Ἡ Δωρούλα σου !... Μὰ τώρα φύγε !... Φύγε !..

Κρεμάστηκε ἀπ'τοὺς ὤμους του...

ΣΤ.'

Ἔκρυψε αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψη ἀπὸ τὸν ἄντρα της κι' ἀπὸ τὴν πεθερά της.

— Ἦρθε κανένας ρώτησε ὁ Νῖκος, κατὰ τὴ συνήθειά του ἅμα γύρισε ἀπὸ τὴν Τράπεζα.

— Ὁ Εὐγένης μόνο, τοῦ ἀπεκρίθηκε ἡ Δώρα. Δὲν εἶχε ὅμως καιρὸ νὰ σὲ περιμένῃ κι' ἔφυγε.

Καλὰ τὸν σκέφθηκε τὸν Εὐγένη ἡ κατεργάρα. Ἦταν ἕνας συγγενὴς τῶν Ζαγγοναίων ποὺ ἔμενε στὸ χτῆμα του, στὸ Ἡράκλειο, χειμῶνα-καλοκαίρι. Κάπου κάπου στὴ χάση καὶ στὴ φέξη, τοὺς ἔκανε καμμιὰ ἐπίσκεψη, ὅταν κατέβαινε γιὰ δουλειές του στὴν Ἀθήνα. Καὶ πάντα βιαστικός, στὸ πόδι. Ἡ ὑπηρέτρια δὲν τὸν ἔγνώριζε, γιατὶ δὲν εἶχε πάει ποτὲ ἀπὸ τότε ποὺ τὴν πῆραν. Κι' ἦταν ἀπάνω-κάτω στὴν ἡλικία κι' εἶχε τὸ μπόϊ τοῦ Εὐαγγελάρη.

— Ἐκάθησε πολύ ; ρώτησε ὁ Νῖκος.

— Ἀ, οὔτε δέκα λεπτά. Δὲν τὸν ξέρει ;...

Μὰ κι' ὁ Εὐαγγελάρης δὲν εἶχε καθήσει οὔτε εὔκοσι. Εὐθὺς ἅμα τὰ ταίριαξαν, ἡ Δώρα τὸν παρεκάλεσε νὰ φύγῃ γιὰ νὰ μὴν τὸν ἔβλεπε κανένας, καὶ νὰ τῆς πῇ ποῦ καὶ πότε θὰ μποροῦσαν νὰ ἀναταμωθοῦν. Ἐκεῖνος εἶχε προνοήσει καὶ γι' αὐτό. Τῆς εἶπε πὼς εἶχε στὴ διάθεσή του τὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι ἑνὸς φίλου του ζωγράφου ποὺ ἔλειπε. Βιαστικά, κατάστρωσαν τὸ σχέδιο γιὰ μιὰ συνάντηση τὴν ἑπομένη. Καὶ χωρίσθηκαν πρὶν γυρίσῃ στὸ σπίτι κανένας.

Ἡ Δώρα ἦταν ἀκράτητη κι' ἀποφασισμένη: Θὰ πήγαινε στὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι μὲ κάθε θυσία. Φυσικά, θὰ ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ μὴν πάρῃ μυρωδιὰ ὁ ἄντρας της. Μὰ καὶ νὰ τὴν ἔπιανε στὸ τέλος, δὲν τὴν ἐνοιαζε. Θ' ἀψηφοῦσε τὰ πάντα !

Εἶχε ὅμως καὶ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ἐγγελᾷ. Γιατὶ αὐτὸ κυρίως κρεμόταν ἀπὸ τὴν τύχη κι' ἡ Δώρα σ' αὐτὰ ἦταν πάντα τυχερή. Ἂν π. χ. αὔριο-μεθαύριο ξεφύτρωνε στὸ σπίτι ὁ Εὐγένης, ὁ συγγενής, ἢ ἔβλεπε στὸ δρόμο τὸ Νῖκο, τὸ ψέμμα τῆς Δώρας θὰ φανερωνόταν κι' ὁ ἄντρας της θὰ καταλάβαινε ἀμέσως πὼς κάποιον ἄλλον εἶχε δεχθεῖ κεῖνο τὸ ἀπόγευμα, ποὺ πιθανώτατα θἄταν ὁ Εὐαγγελάρης. Καὶ θὰ ξαναγεννιόνταν οἱ ὑποψίες τοῦ ζηλιάρη, ποὺ δὲν θὰ τὴν ἄφινε νὰ κάνῃ βῆμα ἔξω ἢ νὰ μένῃ μονάχη στὸ σπίτι στιγμή. Ἂν ὅμως ὁ Εὐγένης ἔκανε νὰ φανῇ ἕνα-δυὸ μῆνες, τὸ ψέμμα τῆς Δώρας δὲ θὰ φανερωνόταν ποτέ. Καὶ καθὼς ἦταν ἀνύποπτος καὶ ἥσυχος πιὰ ὁ Νῖκος, —τουλάχιστο γιὰ τὸν Εὐαγγελάρη,—εὔκολα θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ ξεφεύγῃ, γιὰ νὰ πετιέται κάπου κάπου στὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι. Ὁ Εὐαγγελάρης, καθὼς τῆς εἶπε, τὸν περισσότερο καιρὸ θὰ βρισκόταν τώρα στὴν Ἀθήνα. Κι' ὅταν θἄφευγε γιὰ ὑπηρεσία, ἡ Δώρα θὰ περίμενε τὸ γραμματάκι ποὺ θὰ τῆς ἔλεγε πὼς γύρισε... Φυσικά, δὲν ἀποκλειόταν κι' ἡ πιθανότης ν' ἀνακαλυφθοῦν καμμιὰ φορά, ἀργὰ ἢ γρήγορα, αὐτὲς οἱ συναντήσεις. Μὰ εἴπαμε πὼς ἡ Δώρα, ξετρελλαμένη πάλι ἀπὸ ἔρωτα, εἶχε κάνει τὴν ἀπόφασή της : «Μάλιστα θὰ ἔλεγε τοῦ ἀντρός της: Ἀγαπῶ τὸν Ἀλέκο· κάνε ὅ,τι θέλεις !»

Καὶ τὶ θἄκανε ; Θὰ τὴ σκότωνε ; Δὲν ἦταν ἀπὸ κείνους ὁ Νῖκος. Θὰ τὴν ἔδιωχνε ; Πεντάρα δὲν ἔδινε ἡ Δώρα !

Μόνο ἐκεῖνο ποὺ θὰ ἔκανε ὁ Νῖκος, ἡ Δώρα δὲν μποροῦσε νὰ τὸ φαντασθῇ. Εἰδεμὴ μὲ πόσο περισσότερη ἀφοβία θἄτρεχε στὸν ἀγα-

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΑΠΩΝΙΚΑ

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ὕμνος

I

Ἂς ὑμνήσουμε ἀπόψε ὅτι εἶνε ὡραῖο καὶ ὑψηλό.
Τὴν ἐρωτά σου, ἂς ὑμνήσουμε, Ρίντα, ὡραία μου Ρίντα.
Εἶνε μακρυά, πολὺ μακρυά, τὰ χρόνια ἐκεῖνα τοῦ πρώτου μας φιλιοῦ, ὦ ! Ρίντα.
Καὶ ὅμως,ὅταν σκεφθῶ—ἀκόμα τώρα—τὸνομά σου,τὰ φιλιά σου.
Ὤ! ξαναγεμίζει ἡ ψυχή μου,ἀπ'τὸ παληὸ τὸ πάθος τῆς ἀγάπης.
Καὶ θέλω νὰ ὑμνήσω καὶ πάλι ἀπόψε, ὅ,τι ὡραῖο καὶ ὑψηλό.
Τὸν ἐρωτά σου, νὰ ὑμνήσω Ρίντα, ὡραία μου, Ρίντα.

II

Χαῖρε !
Μὴ λησμονεῖς τὸν χωρισμό !
Ἤρθε ἡ στιγμὴ νὰ ξαναπῶ τ' ἀρχαῖο παληὸ τραγοῦδι.
Σὲ ὅλα στὸν κόσμο τὸ πηδάλιο ἡ ζωή.
Καὶ τὴν ἀγάπη μου ποὺ σοῦ προσφέρω τώρα, τὸ ξέρω πῶς καὶ ν' ἀρνηθῆς δὲν θἄνε ἀπὸ ἀδικία.
Χαῖρε !
Μὴ λησμονεῖς τὸν χωρισμό !
Ἤρθε ἡ στιγμὴ νὰ ξαναπῶ τ' ἀρχαῖο παληὸ τραγοῦδι.

III

Μακρυὰ πολὺ μακρυὰ θὰ βρίσκομαι τὴν ὥρα ἐκείνη ποὺ θ'ἀρθῆς.
Ὁ ποταμὸς θἄχῃ παγώσει καὶ τ' ἄνθη τοῦ κήπου δὲν θὰ ὑπάρχουν πιὰ νὰ τὸν στολίζουν.
Ὅλα νεκρά '
Ὅλα ἀπ' τὸν χειμῶνα παγωμένα !
Καὶ θὰ 'ρθῆς, τὸ ξέρω...
Δὲν θἄνε αἰώνιος ὁ χωρισμὸς αὐτός !
Μ' ἀπ' τὴν ἀγάπη ἐκείνη τὴν παληὰ δὲν βλέπω τί μπορεῖ πιὰ ν' ἀπομείνῃ ;
Ἐσὺ θὰ 'ρθῆς, θὰ 'ρθῆς τὸ ξέρω, κ' ἐγὼ θἄμαι μακρυά.
Καὶ ὁ ἔρωτας χλωμὸς ἀπὸ ντροπὴ ἀνάμεσα στοὺς δυό, θὰ μᾶς κυττάζῃ.

πημένο της ! . . .

Πάλι ὅμως δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε καὶ πῶς ἔτρειε. ὅταν τὰπόγευμα ἐκεῖνο, — ἀποιεσήμερο μᾶλλον — ξεκίνησε γιὰ τὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι. Εἶχε πεῖ τοῦ Νίκου πῶς θὰ πήγαινε στῆς μητέρας της καὶ θὰ τὸν περίμενε κεῖ νὰ πάῃ νὰ τὴν πάρῃ. Καὶ πραγματικῶς αὐτὸ ἦταν στὸ σχέδιό της: θἄμενε χαμμιὰν ὥρα μὲ τὸν 'Αλέκο κι' ἀπὸ κεῖ, πολὺ πρὶν σχολάση ἀπ' Τράπεζα ὁ Νῖκος, θὰ πήγαινε στὸ πατρικό της σπίτι.

«Ἄ, ἠρθές, Νῖκο : . . . θὰ τοῦλεγε. Κι' ἐγὼ δὲν ἔχω πολλὴν ὥρα ποὺ σὲ περιμένω . . .

« — Μὰ τί ὥρα βγῆκες ἀπ' τὸ σπίτι ;

« — Βγῆκα νωρίτερα, μὰ πέρασα ἀπὸ τὴν καπελοῦ, ποὺ μὲ κράτησε πολύ . . . »

Ὤ, ἀπὸ τέτοια μπαλώματα, ἄλλο τίποτα !

Πῆρε τό πρῶτο ἁμάξ' ποὺ ἀπάντησε στὸ δρόμο της καὶ σ' ἕνα τέταρτο βρισκόταν στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀγαπημένου.

Τὸ « ἐξοχικὸ σπιτάτι » δὲν ἦταν καθόλου μακριά. Στὰ Παριλίσσια, πίσω ἀπὸ τὸ Στάδιο, σ' ἕναν ἀνώμαλο δρομάκο ποὺ ἔβγαζε σὲ χωράφια, εἶχε τώρα τοῦ ἀ τ ε λ ι ὲ ὁ ζωγράφος ἐκεῖνος, ὁ φίλος τοῦ Εὐαγγελάρη. Ἐργαζόταν ὅμως λίγο, ἔλειπε ἀπ' τὴν'Αθήνα συχνὰ καὶ τὸ σπιτάκι τόχε στὴ διάθεση τῶν φίλων γιὰ τὰ λαθρεμπόριά τους.Περιττὸ ἄλλωστε νὰ ποῦμε πῶς πρῶτος ὁ ζωγράφος,ποὺ μὲ τὴν οἰκογένειά του κατοικοῦσε ἀλλοῦ, χρησιμοποιοῦσε τὸ ἀτελιὲ γιὰ νὰ δέχεται μερικὰ καλόβολα κορίτσια, μὲ τὴν πρόφαση ποὺ τὰ ἤθελε γιὰ μοντέλο, καὶ νὰ διασκεδάζῃ.

Ἦταν μονοκατοικία τὸ σπιτάκι ἐκεῖνο τῶν Παριλισσίων, ὅπως δὰ τὰ περισσότερα τῆς ἀπόμερης ἐκείνης γειτονιᾶς.Εἶχε μιὰ κάμαρα κάτω,δυὸ ἐπάνω καὶ κουζίνα, — ἀχρησιμοποίητη ἐννοεῖται. — ἀπὸ πίσω, στὸ κηπάκι. Ὁ ζωγράφος τὸ εἶχε ἐπιπλωμένο μὲ πλοῦτο καὶ μὲ γοῦστο. Τὸ ἰσόγειο, μ'ἕνα μεγάλο παράθυρο, πρὸς τὸ κηπάκι, τὸ εἶχε σὰν τραπεζαρία. Ἐκεῖ ἔδινε τὸ τσαΐ στὶς φιληνάδες του, κι' εἶχε ὅλα τὰ χρειώδη γιὰ μιὰ καλὴ περιποίηση. Ἀπὸ τὶς δυὸ κάμαρες τὶς ἀπάνω, ἡ μεγαλύτερη ἦταν τὸ καθαυτὸ ἀ τ ε λ ι ὲ , — ποὺ τόσο σπάνια ὅμως χρησίμευε, — κι' ἡ ἄλλη ἡ ἔ κ θ ε σ η, δηλαδὴ ἕνα σαλονάκι, ποὺ οἱ τοῖχοι του ἦταν στολισμένοι μ'ὅλα τὰ ἔργα ποὺ εἶχαν μείνει ἀπούλητα.

Πρὸς τὸ δρόμο, τὸ σπιτάκι δὲν εἶχε παρὰ μιὰ πράσινη πορτούλα — ὁ ἄλλος τοῖχος δίπλα της ἦταν τυφλός, — κι' ἀπὸ πάνω δυὸ παραθυράκια μὲ πράσινα ἐπίσης παντζούρια.

('Ακολουθεῖ)

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε. Λ.

Μία ἀπὸ τίς νεαρώτερες κυρίες ποὺ τὴν διακρίνει ἐντελῶς παιδιάστικη ἀφέλεια. Τύπος εὐμοφιᾶς ἀσυνειδίστης θυμίζει πολὺ προσωπογραφία «Γκρέζ», ἔχει μιὰ φευγαλέα ὡραιότητα, ἡ ὁποία δὲν προφθάνει νὰ σταθεροποιηθῇ σὲ γοητεία, ὡς ἐκ τῆς παιδιάστικης ἐκφράσεως τῆς φυσιογνωμίας της. Μόλις πρὸ ὀλίγου ἐτέλεσε τοὺς γάμους της καὶ ἐντελῶς κατ' ἰδιόρρυθμον τρόπον. Ἡ ἐπάνοδός της ἐκ Παρισίων διακρίνεται ἀπὸ τὶς ἁπλούστατες ἀλλὰ καὶ ἐκτάκτως chic τουαλέττες της, ἰδίως ἕνα ἀνσάμπλ γκρὶ-μπλέ, ἐν συνδυασμῷ γκρί. Εἶνε πολὺ εὐχάριστη γιὰ ὅσους συνδέεται φιλικῶς ὅσον ὀλιγόλογη καὶ κάπως ψυχρὰ γιὰ ὅσους πρωτογνωρίζει. Τὸ ὄνομά της ξενικὸν ἀλλὰ ὡραῖο καὶ καλὰ συντονισμένον μὲ τὴν χαριτωμένην κάτοχον αὐτοῦ.

Ἡ Μονταὶν

*

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτη δεξίωσις μπρὶτζ παρὰ τῷ κ. κα τῇ κ. Λ. Τσουκαλᾶ, ἡ οἰκοδέσποινα ἐκτάκτως χαριτωμένη φέρουσα θαυμασία τουαλέττα.

— Τὴν παρελθοῦσα Τρίτην δεξίωσις Κοὺμ-κάν,—πρόκειται περὶ τῆς χαρτοπαικτικῆς ἀκτουαλιτὲ ποὺ ἔχει μαγνητίσει τὸ γοῦστο τῶν κομψοτέρων 'Αθηναίων παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. 'Αποστολίδη.

— 'Ο διάκοσμος τῶν αἰθουσῶν πολὺ εὐχάριστος στὰ μάτια.'Ιδιαιτέρως ἀρέσει τὸ ἀριστοτεχνικὸν «Στούντιο» τῆς οἰκοδεσποίνης ὅλο μπουαζερὶ μπὲζ ἐν συνδυασμῷ πρασίνων μπροσσὲ κουρτινῶν καὶ καναπὲ-ντιβανιοῦ.

— Διακρίνωμεν κ. καὶ δίδα Βόγλη ἀξιοσημείωτος ἐμφάνισις μὲ τουαλέττα γκρὶ-μπλὲ βελοῦδο καὶ τὸν ἀπὸ βελοῦδο καὶ καστόρι, κ. καὶ κ. Τριάντη συμπαθεστάτη μὲ τουαλέττα μαύρη βελουδένια, κ. καὶ κ. Σούλη τουαλέττα κομψὴ μπορντώ, κ. καὶ κ. Τοπάλη τουαλέττα κομψὴ μαύρη κ. καὶ κ. Χαριτάτου βελοῦδο μορντορέ, κ. Χάτζηλαζάρου πολὺ σὶκ τουαλέττα κρὲπ-σατὲν θαμπὸ καὶ γυαλιστερὸ μαῦρο, καὶ βελούδινο καπέλλο εἶδος 'Αφρικανικό.

— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴ δεξίωσις παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Δ. Φωτιάδη, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς βαπτίσεως τοῦ χαριτωμένου των υἱοῦ, ὅστις καὶ ὀνομάσθη 'Αλέξανδρος.

— Αἱ βραδειὲς τῶν ντάνσιγκ σημειώνουν ζωηρὰν κίνησιν ἰδίως τῶν Καπρίς, Τροκαντερό, Ντελίς.

— Εἰς τὴν αἴθουσαν Ντελὶς τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἄρχισε τὰ τὲ-ντανσάν, ἀταξιὸν μὲ σύμπραξιν τῆς ἄρτι ἀφιχθείσης φημισμένης 'Αγγλικῆς ὀρχήστρας τοῦ Τροκαντερὸ «Τζόε-Ρετζίνα-φάϊβ», καὶ ἡ συγκέντρωσις ἦτο πολὺ ἐκλεκτή.'Εν συνόλῳ τὸ θέαμα τῶν τουαλεττῶν ἱκανοποιητικόν: μαντὼ καὶ καπέλλα ποὺ τὰ διέκριναν παριζιάνικο «cachet».

— Παρευρέθησαν μεταξὺ ἄλλων κ. καὶ δὶς Τομπακοπούλου ἀνσὰμπλ γκρὶ ἀρζὰν μὲ γοῦνες ρενέρ, καπέλλο ἀπὸ βελοῦδο καὶ καστόρι ὁμοιόχρωμα, κ. Παγκάλου κομψὴ τουαλέττα μαύρη καὶ πράσινη, κ. καὶ κ. Δ. 'Αποστολίδη μπλὲ ρουά, κ. καὶ δὶς Σκαναβῆ τουλέττα πολὺ νόστιμη, βελούδινο τζάμπερ γκρὶ καὶ φοῦντα κρὲπ-ντὲσίν, γαρνίρισμα μὲ ἀσημένιο, κ. καὶ κ. Σακκελλαροπούλου ζωρζὲττ βιολίν, κ. καὶ κ. 'Ιατρίδη πράσινο ἀνσάμπλ, κ. καὶ κ. Δημητριάδη ἰδιότυπη τουαλέττα κρὲπ-σατέν, μπορντὼ ντεγκραντέ.

— Μία γνωστοτάτη 'Αθηναία ἔχουσα ὡς σῆμα κατατεθὲν τὸν τίτλον τῆς «ἀρμπὶτρ ντ-ε-ζ-ἐλεγκάνς» ἀναχωρεῖ κατ' αὐτὰς διὰ Παρισίους. 'Αρχικὰ Ν. Φ.

— Λίαν πολύκοσμοι αἱ συναυλίαι τοῦ φημισμένου βιολινίστα κ. Κούμπελικ.'Ολαι αἱ κοσμικαὶ 'Αθῆναι παροῦσαι μεταξὺ τῶν ὁποίων σημειοῦμεν τὰ πλέον ἁρμονικὰ σύνολα, κ. Α. Σταθάτου μαύρη τουαλέττα καὶ βελουδένιο μαντὼ μαῦρο μὲ γοῦνες γκρί, κ. 'Αρβανιτίδη γκρὶ τουαλέττα μαντὼ πτὶ γκρί, καὶ τὸν βελουδένιο στὴν ἴδια ἀπόχρωσι, κ. Καλβοκορέση ἰδιότυπον τουαλέττα καφὲ καὶ μαντὼ θαυμάσιο,κάπα μὲ γοῦνες μπέζ,καστόρι μπέζ, δὶς Δελαπόρτα πράσινο τζερσὶ καὶ μαντὼ μπὲζ ἀνοικτὸ μὲ γοῦνες τοῦ αὐτοῦ χρώματος, καστόρι πράσινο,κ.Δ. Κουντουριώτη τὸ γένος Καλλέργη, μαῦρο καὶ βιολὲ καπέλλο, Δὶς Πράττερ κρὲπ-ντὲ-σὶν-ροζὲ καπέλλο ἀπὸ ἀντιλὸπ ροζέ, καὶ θαυμάσιο μαντὼ πτὶ-γκρί, κ. Ἴμελεν καφὲ κρὲπσατέν.

Ἡ Μονταὶν

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

Τὸ 11ον φύλλον τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» τὸ ὁποῖον ἐκδίδεται μεθαύριον Σάββατον 4 Δεκεμβρίου. 'Αφθονία ἐκλεκτῆς ὕλης καὶ θαυμασίων εἰκόνων. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐκλεκτῶν περιεχομένων του εἶνε καὶ τὰ ἑξῆς : «'Η πριγκήπισσα Ἔμπολι καὶ ὁ Φίλιππος ὁ Β'», «Ἔχει καὶ ἡ Γῆ δακτύλιο ὅπως ὁ Κρόνος», «Τὸ δράμα τοῦ Βονάσου τῆς 'Αμερικῆς», «Τὰ σπίτια τῶν Μεγάλων 'Ανδρῶν», «'Η σημερινὴ Ζωγραφική», «Στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Φύσεως» Σοβιετικὸ διήγημα, «'Η χαμένη τσάντα» γερμανικὸ διήγημα, «Πέντε γύρω στὸ τζάκι» ἀγγλικὸ διήγημα, «'Η ἀγωνία τοῦ ἑτοιμοθανάτου» διήγημα τοῦ 'Ιμάν, «Οἱ μεγάλες φαρμακεύτριες τῆς 'Ιστορίας», «'Η Λαίδη Ἄμιλτον καὶ ὁ Νέλσον», «Ἕνας ἄγνωστος Ἕλλην σατυρικὸς ποιητής» κλπ.κλπ. Κάθε ἀπὸ τ' ἀνωτέρω θέματα εἶνε πλουσιώτατα εἰκονογραφημένο. 'Εκτὸς αὐτῶν δημοσιεύονται πολλὰ μικρὰ διηγήματα, παραμύθια, ἀνέκδοτα, ἀστεῖα, ποιήματα ἑλληνικὰ καὶ ξένα, γελοιογραφίες κλπ.